

— О, рокохъ му азъ, тука не бихъ искалъ да остана, първо зарадъ васъ: — за да ви недокарамъ нови неволи, — и така сте доста патили споредъ мене —, а, Бога-ми, и зарадъ себе-си, — защото никакъ неискамъ да се върна пакъ въ тъмницата. Само дойдохъ да се разговоримъ, за-какъ ще можемъ да ухвейкаме отъ Цариградъ.

— За-къдъ най-ви-се иска да заминете сега? Щѣ-ли-ви се, може би, за-на Триестъ въ Австрия, за Бѣл-градъ, или за Одеса?

— За къдѣто и било. Подхванѣте само това, което мислите че най-лесно и най-скоро ще можете го-из-върши.

— Добръ, рече той, кога ще се видимъ?

— До нѣкой денъ пакъ ще ви се вѣстя; само не се бавѣте.

И тогазъ се раздѣлихме. — и азъ отидохъ при вуйча си, който татъкъ, на-близу, живѣеше. Той ми каза, че тъкмо за това залѣга, да се едоговори съ капитанинѣтъ на единъ гръцки корабъ, който да ме извади въ Атина; а че ми даде и малко пари, — и азъ ми-нахъ съ кашъ на-срѣща, на Касъмъ-паша.

Тамъ намѣрихъ Станковий дюкянъ, който бѣше вече затворенъ и похлопахъ на вратата. Помощникѣтъ му отвори прозорецѣтъ, и азъ запечахъ да прѣнощу-вамъ у тѣхъ.

— За-име-божие, Святославе, рече той, незнаешъ, какво се случи. Сѣщия денъ, кога вие отидохте отъ тука, нахжатаха забтии при насъ и ни претърсиха дюкенѣтъ, а Станка заведоха предъ Министра на полицията. За-вчера го направиха пакъ сѣщото, а Станка викатъ всеки-денъ, и го мъчатъ да ви некаже, Той отрича всичко. Но е много опасно, ако пренощуванъ тука.

— Добръ рекохъ, азъ ще си ида.